

Hij had alles geheim gehouden voor Livina en Mie en ook voor vele bendeleden. Was hij eenmaal getrouwd, dan kon hij de mogelijke ontevredenheid wel stillen en zou hij desnoods Livina en haar dochter verjagen.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

DE BRUID VAN DE ROVER.

Tussen Velzike en Hundelgem stond te midden der bossen een kleine hut, die bewoond werd door een bezembinder en zijn vrouw.

De bewoners waren reeds oud. Jan De Lichte kende ze van vroegere tijd, toen ze met zijn ouders omgingen. Ja, dat oud wijf, dat nu gebogen ging onder de last van de ouderdom, droeg nog het merkteken van de beul, die eens zijn gloeiend ijzer in haar schouder prentte.

En de man, al had hij nimmer de hand van de scherprechter gevoeld, was niet minder schuldig.

Doch nu leefden ze tamelijk rustig in hun hut, zich bezig houdende met het maken en verkopen van bezems. De roverkapitein kende hen dus reeds lang, maar wilde 't echtpaar in zijn bende niet gebruiken, omdat het te oud was.

Nu echter maakte hij gebruik van hun oneerlijkheid, om Melia in hun hut te verbergen.

Niemand zou de maagd komen zoeken bij deze bezembinders.

En de hoofdman had dit afgelegen oord uitgekozen, omdat hij zijn mannen bekoefde. Immers, hij zou geld nodig hebben voor de bruiloft, hij wilde zijn bende onthalen op allerlei spijsen en dranken, hij zou hen laten feest houden dagen lang, want de snoodaard wist wel dat hij aldus hun afgod worden zou.

Bovendien, Pier de bezembinder en Trien, zijn wijf, waren sluw genoeg om hun gevangene niet te laten ontsnappen.

De avond van de dag, waarop François vermoord werd, viel.

Pier en Trien zaten bij 't vuur. Melia bevond zich in een eng achtervertrek, dat echter door Jan De Lichte voor deze gelegenheid van tamelijk goede meubelen voorzien was.

De ongelukkige dochter van Smit lag wanhopig op haar bed.

Gisteren had haar belager zijn afschuwelijk voorstel, haar te huwen, gedaan.

Met een kreet van afgrijzen had de maagd zijn woorden aan-gehoord en dan woedend uitgeroepen:

— Lafaard, rover, zwijg! Ge hebt mij in uw macht, maar God zal u straffen. Nimmer zal ik uw vrouw worden! De Hemel zal het verhoeden. Ga weg, ik schuw u als een slang.

Maar de roverkapitein had afscheid genomen met op bevelende toon te zeggen:

— Ge zult mijn gebod gehoorzamen. Ook tegen uw goesting, wordt ge mijn echtgenote. Tot binnen enige dagen!

En nu zat ze daar, de wanhopige maagd; schrikkelijke gepeinzen martelden haar brein.

Wat hadden de schelmen met vader en moeder gedaan? En dan kwam haar 't vreselijk toneel voor de geest: de ouders liggende voor de vlamrende haard.

Ze dacht ook veel aan Frans, stelde zich zijn droefheid voor.

— Hij zal komen om mij te redden! mompelde ze dan, maar het klein straaltje van hoop verdween onmiddellijk, wanneer ze overwoog, hoe niemand haar in deze hut zoeken zou.

Een uur geleden had ze luid geroepen, geschreeuwd, in de hoop, dat wellicht de een of ander voorbijganger haar horen zou.

Maar Pier was binnengetreten en had haar 't zwijgen opgelegd door ruw te zeggen:

— Mond houden of ik zal hem met een prop stoppen! Braaf zijn, hoort ge?

Al haar smekingen, die ze tot Trien richtte, als deze vrouw haar eten bracht, waren nutteloos. Te vergeefs had ze om genade gekermd, van haar ouders en haar beminde gesproken, geld beloofd, of bedreigd met de straf des Hemels.

Op schampere toon antwoordde de bezembindster dan, dat ze blij mocht zijn, de echtgenote van de hoofdman te worden en vele meisjes haar daarom zouden benijden.

En zo, al wenende, kermende, aan huis of aan Frans denkende, biddende, kropen voor die arme maagd de uren langzaam voort.

O, hoe schuwde ze die mannen, welke niet konden spreken zonder vloeken of geweldige uitdrukkingen, wier geweten verstompt was door de gewoonte van kwaad te doen! Hoe verachtte ze die operste schelm, welke haar huwelijksvoorstellen durfde doen!

En, och God, ze was in de macht dier bende, ze was overgeleverd aan de wreedheid van zulke schurken, welke geen genade of medelijden kenden.

Haar ogen zagen rood van wenen, en deden haar pijn. Ze voelde zich mat en krank; ja, ze wenste, dat God haar uit dit lijden verlostte, al was het dan ook door de dood.

**

— Een slimme vogel, die Jan! zei Pier tot zijn vrouw, terwijl hij zijn pijp stopte. Hij heeft een schoon vrouwtje gezocht en een dat duiten heeft.

— Maar 't geld is nog aan haar vader en ge begrijpt...

— Ah, weeral tegenspreken, ja, de vrouwen weten alles beter. Ge verstaat toch gemakkelijk, dat, zo Jan de dochter weet te halen,

hij ook het goud wel krijgen zal. Hij is rap genoeg.

— Och, hij heeft de aard van zijn vader, hernam de vrouw.

— Dat is zo. De oude De Lichte heeft in zijn tijd meer nachten buiten dan binnen doorgebracht.

— 't Is zeker daardoor, dat hij zo vroeg gestorven is. Zijn zoon zal ook niet oud worden.

— Ho, ho, Jan ziet er mij een kloeke jonkman uit, zei de bezembinder snel.

— Kloek genoeg, maar al was men zo sterk als een eik, dan nog zou men niet bestand zijn tegen de ijzeren stok van de beul.

— Ah, ge verstaat het zo.

— Als Jan zo voortgaat, zal hij gauw gevangen zijn. En dan hangt men hem niet op, want die straf is te licht. Men zal hem radbraken, levend in stukken slaan.

— Zwijg! Moest men u horen! Ik heb die mensen toch niet vermoord.

— Neen, maar ge hielpt mee om ze er binnen te lokken, ge stondt dan op wacht, ge hebt helpen begraven. Voor mij is dat gelijk! Doch die zaak is al lang vergeten. 't Is bijna veertig jaar geleden. We waren nog maar enige maanden getrouwd.

— De mensen aanzien ons voor eerlijke lieden, zei Pier.

— 't Is waar. Maar we steken nu weer onze handen in een gevaarlijk wespennest.

— We worden er goed voor betaald. We moeten aan de oude dag denken. We geraken lastig te been; 't werk vermoeit me.

— Alles waar; maar 't moest eens slecht aflopen!

— Geen muizennesten, Trien! De kapitein zal zorgen, dat we buiten schot blijven. Kom, ontsteek licht, 't wordt geheel duister.

Nauwelijks wierp 't kleine lampje een flauw schijnsel door 't armzalig vertrek, toen de deur geopend werd en een meisje van rond de twintig jaar binnen trad.

— Goede avond, sprak ze; is de kapitein hier?

— Welke kapitein bedoelt ge? vroeg Pier ontsteld.

— Er is maar een kapitein in deze bossen en dat is Jan De Lichte. Ik ontmoette hem deze morgen op de baan naar Gent en hij zei me, dat ik hier op hem moest wachten tegen zeven uur. Dus is hij nog niet aangekomen?

— We verwachten hem morgen maar, zei de vrouw.

— Dan heeft hij zijn plan veranderd, hernam Fira, want zij was de bezoeker. Hij zei, dat hij dus zou komen tegen zeven uur.

— Mogelijk heeft hij zich bedacht, sprak Pier. In alle geval, zet u bij 't vuur, want 't is buiten zeker maar koud.

— 't Is geen wandelweer en ge woont hier zeer afgelegen. Ik heb lang moeten zoeken, eer ik u vond. Behoort ge ook bij de bende?

— Neen, neen, haastte Trien zich te antwoorden. Wij kennen uw kapitein reeds van zijn geboorte af. We hebben gehoord, dat hij

een bende gevormd heeft. Wij zijn te oud om mee te doen. Jan komt ons van tijd tot tijd eens bezoeken, om met ons over zijn ouders te spreken.

— Gij zijt zeker een Egyptische? vroeg de vrouw, om over iets anders te babbelen.

— Ja, ge kunt dat wel zien, niet waar? De kapitein heeft vele vertrouwde vrienden onder ons volk.

— Komt ge toch goed overeen met de anderen? hernam de bezembindster. Ge verschilt nog al in de gewoonten.

— 't Is waar, we hebben onze eigen gebruiken, waar we sterk aan houden en die aan Jan De Lichte veel dienst bewijzen. Wat zou er van de bende komen zonder de Egyptenaars?

— Wat wilt ge zeggen?

— Wel, door onze toverkunst kan hij vele nuttige zaken te weten komen.

— Is het dan toch waar, dat uw volk de zwarte kunst beoefent?

— Natuurlijk! En komt u dat zo vreemd voor? Gij gelooft toch immers ook aan wonderen?

— Zeker, zei Trien, maar wij beoefenen geen toverij, zo hebben velen genezing bekomen door het water van de St. Gangulphusfontein te Oosterzele. De heilige Gangulphus is de patroon der parochie. Vroeger was hij krijgsoverste en, toen hij eens met een soldatenbende door de streek trok, vroeg hij aan een boer water, want het weer was buitengewoon heet. De gierige landbouwer eiste een stuiver per emmer en ge kunt verstaan, dat het duur zou worden, eer de gehele troep gedronken had.

— Wilt ge uw steenput verkopen? vroeg Gangulphus, en hij bepaalde een prijs. Toen hij het geld uit zijn zak haalde, meende de boer, dat hij met een zot te doen had, nam de som aan en antwoordde:

— De steenput is van u. Hij is verkocht.

Hij dacht natuurlijk dat de krijgsoverste de put toch niet kon meevoeren en meende dus een goede slag gedaan te hebben. Maar Gangulphus droeg de put op zijn stok mee. Toen de landbouwer stierf, ontsprong op dezelfde plaats een wel. En daar gebeuren nu allerlei mirakelen.

— Ehwel, sprak Fira, zo hebben we ook onze wonderen. Ik zou u veel kunnen vertellen.

— Laat dan eens horen, zei Pier. 't Zal de tijd wat verdrijven.

— Maar niet te wreed! viel Trien in. Anders kan ik van nacht niet slapen. 'k Heb dan benauwde dromen en de mare kwelt me.

— Wel, nu ge van de mare spreekt, herinner ik me zeker voorval van enige tijd geleden. Een vrouw sprak altijd kwaad van een man, die tot onze stam behoorde. Toen deze laatste gestorven was, lasterde de vrouw nog meer van hem. Op zekere avond kwam ze laat

van een vriendin, waar ze weer gebabbeld had over Arrah, zo heette onze vriend.

Toen ze nu voorbij het kerkhof stapte, stond er een geest op de weg. Eerst schrok ze geweldig, maar toen wierp ze naar die schim met een steen en trof hem aan het hoofd. De geest verdween en de vrouw geraakte zonder ongevallen thuis.

Maar nauwelijks lag ze te bed of een geest verscheen bij haar sponde en hield haar uit de slaap bijna twee uur lang. De volgende nacht geschiedde 't zelfde; ook de derde. Toen schreeuwde ze dodelijk verschrikt om genade en de geest antwoordde: Ge zult eerst mijn wonde verbinden.

Met sidderende hand deed ze dit en toen verdween de nachtelijke bezoeker, eerst nog tot de vrouw zeggende: Wacht u wel, nog van Arrah te lasteren, want dan kom ik u weer kwellen.

Ge verstaat, dat de vrouw voortaan haar mond hield over de Egyptenaar.

— 't Is wreed! zei Trien. Moest mij zo iets overvallen, 'k stierf wel van schrik!

— Och, dat was nog zo erg niet, hernam Fira. Met een pachteres aan de andere kant van Aalst liep het slechter af. Ze had waren gekocht van Egyptische leurders, maar weigerde toen alles te betalen, bewerende, dat de prijs te hoog was. 't Is goed, zeiden de marskramers, we zullen u wel vinden. We laten ons niet bedriegen. De boerin lette niet op deze woorden of dacht misschien, dat het maar loze bedreigingen waren, die weinig betekenden.

Enige tijd later kwam haar man zeer laat uit de herberg. 't Was volle maneschijn. Bij de klaarte zag hij een kat, die altijd rond hem draaide. 't Hielp niet of hij haar verjoeg; het beest was niet vreesachtig. Eindelijk, boos wordende, greep hij zijn lang mes, sloeg naar de kat en sneed haar een poot af. Het dier verdween. Maar wat schrok de pachter. Toen hij de poot wilde bekijken, vond hij een vrouwenhand.

Angstig liep hij rap voort, want de man begreep, dat er toverij in 't spel was. Buiten adem geraakte hij thuis en zag zijn vrouw in bed liggen met slechts één hand.

Ze wist van niets, kon niet verklaren hoe ze haar hand had verloren, voelde geen pijn en scheen ook geen bloed verloren te hebben. Wat was er dan gebeurd? Door de toverkunst der bedrogen Egyptenaren was de pachteres in een kat veranderd, dezelfde die rond de boer liep en van wie de pachter een poot had afgekap. Zo hadden de leurders zich gewroken!

Trien zat ontsteld de vertelster aan te staren en ook haar man was blijkbaar zeer onder de indruk van het gehoorde.

— En kan uw volk ook de toekomst voorspellen? vroeg de laatste.

— Zeker, en zelfs in 't verleden lezen, schimmen oproepen. Ge

kent de Egyptenaars nog niet. Laat mij uw hand eens zien.

— Neen, neen! riep Pier verschrikt.

Maar reeds had het meisje zijn rechterhand gegrepen en de bezembinder durfde ze niet meer terugtrekken.

Fira wees met haar vinger de lijnen na, bezag ze aandachtig, liet dan de hand los, staarde een wijle omhoog, keek nog eens diep in Piers ogen en mompelde eindelijk:

— Ik kan het haast niet geloven en toch 't moet waar zijn. Man, ge hebt iets verricht, dat slecht was, waarover ge onrust gevoelt!

— Neen, neen! riepen de hutbewoners samen.

— Ge bedriegt u, stamelde Pier, wie 't angstzweet uitbrak.

— O, onze kunst misleidt ons nooit. En weer staarde de Zigeunerdochter omhoog met een verdwaasde blik.

— Ik zie krijgslieden, prevelde ze op afgebroken toon: oversten... jonge mannen... ik zie bloed... legeroversten... vallen... ze zijn dood... men bergt hun lichamen... nu wordt het weer duister... 't is gedaan.

En de bezembinder doordringend aankijkende, zei ze beslist:

— Gij hebt meêgewerkt aan een moord, lange tijd geleden.

— 't Is niet waar, ge... liegt... ge... bedriegt... stotterde Pier.

Maar Fira vervolgde op vaste toon:

— Ik bedrieg mij niet en, om het u te bewijzen, roep ik hun schimmen op, die nog altijd ronddolen.

— Neen, neen, kermde Pier.

— Genade, genade! schreeuwde zijn vrouw.

Doch reeds had het meisje de deur geopend en wenkte met de hand.

Twee witte gestalten traden snel binnen, geheel gehuld in lange lakens. De bezembinder en zijn vrouw vielen op de knieën en smeekten om ontferming, de gevouwen handen omhoog stekende.

Een der schimmen bleef voor hen staan; de andere richtte zich naar de deur, schoof de grendels weg, opende ze en greep de verschrikte Melia bij de arm, haar in 't oor fluisterend: «Wij komen u redden».

Intussen sprak Fira allerlei vreemde woorden uit. De twee witte gedaanten verdwenen weer, de gevangene meevoerende. Het Zigeunermeisje bleef nog in de hut en zei kalm:

— Sta op, alles is gedaan.

— Zijn ze weg? kreet Trien.

— Ja, vrees niets meer.

— Ach! waarom hebt ge al deze ongelukken over ons uitgestort? kloeg de man.

— Wel, omdat ge durfde beweren, dat ik loog.

— En ze hebben het meisje mee, hernam Trien op wanhopige toon.

— Ja, ge waart zeker in een slechte zaak gewikkeld. De geesten hebben zulks verhinderd. Men kan hen niet bedriegen.

— Wat zal Jan De Lichte nu zeggen! kermde Pier.

— Oh, wat zal hij woedend zijn! voegde zijn vrouw erbij.

't Was al klagen en zuchten dat men nu hoorde.

Een kwartier later stond Fira op, zeggende:

— De kapitein houdt mij voor de aap. 't Is nu misschien al acht uur en hij is er nog niet. Ik moet naar huis en zal morgen terugkeren. En twijfel nu nooit meer aan de toverkunst der Egyptenaars.

Het meisje snelde heen.

Spoedig stond ze stil en floot even.

— Zijt ge daar? fluisterde een stem.

— Ja. 't Is opperbest gelukt, nietwaar?

— Wat zal hij kwaad zijn!

— En vloeken en te werk gaan!

— Wat gaan we nu met het meisje doen?

— Naar Strijpen geleiden.

De lezer heeft al geraden, dat gans deze spookhistorie uitgevonden was door de sluwe Livina, die met haar dochter de schimmen voorstelde.

De waardin was te weten gekomen van een lid der bende, waar De Lichte het gestolen meisje verborgen had. Toen ze vernam, dat Pier de bezembinder en zijn vrouw met de bewaking gelast waren, dacht ze enige tijd na.

Livina wist welke rol deze gespeeld hadden in de moord op de Franse officieren, een veertigtal jaren geleden, en het sluwe wijf besloot op deze omstandigheid haar plan te bouwen.

Ze vertelde alles aan Mie en Fira en overhaalde de laatste de hut te bezoeken onder voorwendsel, dat de kapitein haar aldaar ontboden had.

— Spreek dan over de Egyptenaars, ried ze het Zigeunermeisje aan, over toverij, toekomst voorspellen en doe juist alsof ge ook in hun verleden kunt lezen. Roep eindelijk de schimmen op en wij doen de rest.

Het plan slaagde, zoals we zagen.

Melia was wonderlijk te moede.

Wat betekende dit alles? Wie waren deze vrouwen? Ach God, zou ze dan waarlijk vrij zijn, of speelde men met haar, juist gelijk een kat met een gevangen muis? Dreef men de wreedheid zo verre?

— We gaan u naar Strijpen brengen, zei Livina.

— Naar Strijpen, naar huis! juichte de dochter van Smit. Oh, vader zal u rijkelijk belonen.

— Daarvoor doen we 't niet; Jan De Lichte heeft u niet alleen kwaad gedaan, maar ook ons en wij zullen ons wreken. Maar laten

we nu zwijgen. We moeten in alle stilte voortgaan, anders kon ons plan nog in duigen vallen.

O, hoe klopte 't hartje van de maagd! Hoe zweefde ze tussen hoop en vrees! Hoop, dat ze haar geliefde zou weerzien, vrees, dat alles nog mislukken kon; ze zond in haar geest vurige gebeden op.

Tegen half tien bereikte men de hoeve.

— Ga nu, ge zijt vrij, sprak Livina.

— Kom mee, kom binnen! drong Melia aan. Vader zal u geld geven.

— Neen, we doen geen stap verder. Vaarwel!

De waardin en haar gezellinnen keerden zich om.

Melia riep dan nog woorden van dank en snelde vlug naar haar woning.

Zij bonsde tegen de deur en riep luid, lachend en wenend tegelijk:

— Vader, moeder, doe open, ik ben het!

Er ontstond gerucht daar binnen.

— Ik ben het, uw Melia... doe open... vader... moeder!

Nog een ogenblik en de dochter viel jubelend in de armen van pachter Smit, die van ontroering niet spreken kon, maar juichte:

— Moeder, kom hier... Melia, Melia!

De boerin kwam haastig toegelopen en weende van vreugde, toen ze haar kind in de armen sloot.

Nog andere personen snelden toe.

— Zoveel volk hier? vroeg Melia, toen allen in de woonkamer waren en de eerste vreugde wat stilde.

— Wakers, zei Smit droevig, wakers voor Karel.

— Is Karel dan dood? kreet het meisje verschrikt. Hebben de schelmen hem vermoord?

— Helaas, ja... en... stotterde de boer.

— En... herhaalde de maagd. Ach vader, ge verbergt iets... O God... Frans is hier niet... waar is hij? vroeg ze haastig met schrik in haar stem.

— Helaas...

— Dood! Ach, hij is dood!

— Bedaar, Melia... neen, hij is niet dood... tenminste...

— O, ik begrijp het al... gevangen... Hij wilde mij verlossen... men heeft hem...

Maar zij kon de zin niet voleindigen en viel bezwijmd in de armen van haar moeder.

Men bracht haar ijlings te bed. Twee der wakers verlieten vlug de hoeve om de geneesheer te halen.

— Ach, God! ge beproeft ons te zwaar! kloeg de landbouwer.

Ja, donkere wolken verduisterden de vreugde over dit onverwacht wederzien.

ARME FRANS !

De bezembinder en zijn vrouw brachten een vreselijke nacht door.

Ze twijfelden niet aan de oprechtheid der verschijning, die hun de vorige avond zo'n angst aangejaagd had, en vreesden tegelijkertijd de toern van Jan De Lichte.

De morgen was heerlijk aangebroken. Het zonnetje voorspelde een der laatste schone dagen, welke de herfst nog geeft.

't Was ongeveer negen uur, toen Jan De Lichte vrolijk en welgemoed de hut binnentrad.

— Goede morgen, zei hij vriendelijk, ik kom mijn duivinneke eens bezoeken. Maar ge trekt beiden zo'n vies gezicht.

— Een woordje... ik... ik..., stamelde Pier, die van schrik geen woorden vinden kon.

De roverkapitein begon te begrijpen, wat deze lieden zo ontsteld deed zijn.

Woedend rukte hij de deur der achterkamer open.

— Leeg! riep hij met een geweldige vloek en Pier bij de keel grijpende, tierde hij: Waar is ze? Spreek op!

Maar de bezembinder was niet in staat te spreken; zo fel neep de aartsschelm hem, dat hij paars en blauw werd en naar adem snakte.

— Ge wurgt hem! riep de vrouw angstig.

— U beiden zal ik wurgen, zo de meid ontsnapt is, hernam De Lichte even ruw.

Toch liet hij zijn slachtoffer los en zei schijnbaar kalmer:

— Ik luister. Vertel wat er hier gebeurd is.

— Zigeuner... spoken... geesten... witte..., stamelde de bezembinder.

— Houdt ge me nog voor de zot ook! kreet de hoofdman.

— Ik zal u alles verhalen, zei Trien, en ge zult zien. dat wij onschuldig zijn.

Toen 't bendehoofd alles gehoord had, brak hij los:

— Onnozelaars, lafaards, om u te laten bedriegen door een zwak meisje! Hoe zag die Zigeunerdochter er uit?

En toen de vrouw het hem gezegd had, mompelde hij:

— Dat moet Fira geweest zijn! Ha, ik heb mij laten verschalken door de vrouwen. Maar ik heb mijn laatste woord nog niet gesproken.

— 't Is wel, vervolgde hij tot het echtpaar, we zullen verder spreken. Ge kunt nu hier niet blijven, want moest het gerecht ko-

men, ge klaptet u en ons allen aan de galg. 't Ware 't best dat ik u maar samen naar de andere wereld zond, nietwaar?

— Genade, genade! kermden de doodsbenauwde lieden.

— Wat moet ik anders aanvangen met zulke laffe, zotte mensen, die alles geloven?

— Maar we hebben de schimmen gezien, ik zweer het u! waagde Pier nog te antwoorden.

— Oh, gij uil, begrijpt ge dan niet, dat geheel die vertoning een afgesproken spel was?

— Maar de Zigeunerin wist alles van die Franse officieren.

— Omdat men 't haar verteld had. Er zijn er meer, die dit weten, dan ge denkt. Maar ik zal mijn tijd niet verbabbelen. Allo, trekt op en spoedt u naar de hut van Janneken, de liedjeszanger. Ge weet waar het is, nietwaar?

— Ja.

— Wacht daar op mij of op nieuws. Allo, geen minuut langer hier blijven!

Het drietal verliet de woning, maar weldra sloeg de roverkapi- tein een zijpad in, na de anderen nogmaals op 't harte gedrukt te hebben. Jannekens hut niet zonder zijn toestemming te verlaten.

— Ha, dacht hij bij zich zelve, dat moet een stuk geweest zijn van Livina, Mie en Fira. Een der mannen heeft zijn tong weer te ver laten hangen. Maar allen zullen mijn hand gevoelen. Ik ben overste en 'k laat mij niet bespotten.

Doch langzamerhand wijzigden zijn overpeinzingen zich.

— 't Is waar, mompelde hij. Livina is machtig, want ze kent veel van ons. Haar te doden zou ontevredenheid wekken, daar de bende op haar gesteld is. En er moest eens iemand zijn, die dezelfde rol wilde spelen als ik. 'k Zou kunnen varen gelijk onze oude baas en daarvoor moet ik oppassen.

Melia zal natuurlijk thuis zijn, of misschien ook hebben de wij- ven haar vermoord. De verliefdheid heeft me een zotte streek doen uithalen. 't Ware 't best maar met Mie te trouwen. 'k Geef wel wei- nig om haar, doch ik moet het doen, om mijn macht te behouden. Vooruit, laat ik dan maar eens voor berouwvolle zondaar spelen on- der de ogen van mijn toekomstige schoonmoeder.

Hij stapte snel voort.

De waardin en haar dochter waren weer in de herberg, juist alsof ze deze nooit verlaten hadden.

— Moeder, daar is hij, riep de laatste, die door het vensterke de kapitein zag naderen.

— Goed! Houd uw mond potdicht en laat mij spreken!

— Ge moogt hem niet doden, want nog zie ik hem gaarne, her- nam de deerne.

— Wees gerust.

Jan De Lichte trad onbeschroomd binnen.

Mie, zei Jan, ik heb slecht gehandeld. (Blz. 132)

Hij wist wel, dat er volle kwijschelding zou gegeven worden.

— Ge zijt zeker kwaad op mij, sprak hij deemoedig.

— 'k Weet niet hoe ge u hier nog durft vertonen, riep Livina. Maar ge hebt reeds bemerkt, dat we ons niet laten voor de zot houden? Zo ge 't nog beter wilt verstaan, komaan, volg me dan maar naar de kelder.

Zij ging voor, maar de roverkapitein aarzelde om haar te volgen.

— In de kelder? zei hij verwonderd.

— Ja, durft ge niet? Ha, de hoofdman der bende vreest me. Maar ik zal u niets doen.

— Ehwel, ik zal mee gaan, ofschoon ik niets versta van al wat ge wilt.

— Wacht een ogenblik, ge zult alles begrijpen.

Beiden daalden af.

— Zie nu eens in de hoek, in dat gat daar, hernam de waardin. Ze bemerkte wel, dat De Lichte met de rechterhand de knop van een pistool in zijn gordel omvatte.

— Ge hebt dat speeltuig niet nodig, vervolgde ze. Ge moet niet vervaard zijn!

— Ligt daar een mens? riep de kapitein ontsteld. 't Is toch het boerenmeisje niet zeker?

Hij beefde over al zijn leden.

— Neen, antwoordde de herbergierster. Zo wreed ben ik niet, om een onschuldig kind zonder noodzaak te vermoorden. Zij kan het niet helpen, dat gij zo'n veinzaard zijt. Maar hier, zie wie ik neergestoten heb.

Zij trok het lijk te voorschijn.

— François! riep De Lichte ontsteld.

— Ja, François, die ons uw huichelarij jeges ons kwam vertellen, maar die ik met eigen hand uit de weg ruimde, om uwentwille. Ja, Jan, gij hebt ons wreed en laf bedrogen, maar ik heb u toch nog bewaard voor ondergang.

De hoofdman stond daar onnozel te zien.

— Begrijpt ge dan niet, dat deze man uw aartsvijand was, dat hij u aan 't gerecht zou overgeleverd hebben. Ik verhoedde dit, ik, de moeder van de misleide Mie.

— Ja, ik heb slecht gehandeld. Ik heb een dwaze streek uitgehaald, maar iedere jongman is al eens zot op zijn tijd. Ge moet het mij vergeven, Livina, vergeven en alles vergeten.

— Vraag dat aan Mie.

— En dit lijk?

— Zullen we van avond begraven. De waardin verborg het lichaam weer en keerde met de kapitein terug naar boven.

— Mie, zei Jan, ik heb slecht gehandeld! Wilt ge 't me vergeven? De derde antwoordde niet.

— Mie, ge moogt niet kwaad meer zijn.

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTTE.

Nr 11

EERSTE JAARGANG

15 DECEMBER 1948

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van
«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

— *Mie, zei Jan, ik heb slecht gehandeld (Blz. 80).*

— Hij is zoo mak als een lam, maar ik zal hem goed in 't oog houden. Hij mag ons niet voor den tweeden keer bedriegen.

De rooverkapitein bleef eenige uren in de herberg.

* * *

In de hut van Janneken den zanger zat Frans, de rampzalige verloofde van Melia; hij werd er streng bewaakt door drie mannen welke door hunne spottaal zijn lijden nog verergerden.

— Wel, wel, ge wildet ons allen gevangen nemen, maar werd zelf gestrikt.

— Als een haas in 't net van den strooper, zoo kwam hij in onze armen geloopen.

— En zijn liefje treurt in een ander kooitje.

— Ah, hij zal ze terugzien, wanneer hij getuige is der bruiloft van onzen baas.

— Ha! dat zal een feest zijn!

— Ik lek mijn baard al, wanneer ik aan de smakelijke spijzen denk.

— En vergeet den eerlijken drank niet!

Mijne keel is al droog als ik er aan denk.

— De kapitein zal een schoon wijfje hebben.

— Ja, onze maat daar, kon nog al goed kiezen.

Zoo babbelden de schelmen, de diep bedorven handlangers van den aartsschurk, die in Vlaanderen zooveel jammer en wee verwekte.

Ach, wat wordt de mensch, zoo hij de goede wegen verlaat, en zonder op de stem des

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489